Bhaktivinoda Thakura gimė 1838 m. rugsėjo 2 d. Biranagare, Nadijos apskrityje. Jis buvo septintas Radža Krišnananda Dattos, didelio Viešpaties Nitjānandos pasekėjo, sūnus. Jis augo šeimoje, kur vaišnavizmas nebuvo gerbiamas, ypač iš motinos pusės. Pagal savo dvasios tėvo vardą, jis buvo pavadintas Kedaranatha.

Jo vaikystė praėjo dėdės iš motinos pusės dvare, kur aplinka buvo labai turtinga. Jis baigė pradžios mokyklą, kuriai vadovavo jo močiutė, o vėliau lankė anglų mokyklą Krišnanagaroje, kuriai vadovavo Nadijos karalius, tačiau šią mokyklą turėjo mesti, kai jo brolis mirė nuo choleros.

Jo tėvas mirė, kai jam buvo tik 11 metų. Močiutės žemių nuosavybės teisė perėjo kitiems, ir šeimos turtas pasirodė iliuzinis. Šeima pateko į skurdą. Vis dėlto Kedaranatha data grūmėsi su sunkumais.

Kai jam buvo tik 12 metų motina organizavo jo vestuves su 5 metų amžiaus Madhusūdana Mitra Mahašajos dukterimi.

Kai jam buvo trylika, jo dėdė iš motinos pusės Kašiprasada Ghoš Mahašaja pasiėmė berniuką į Kalkutą, kur jis pats vadovavo anglų švietimo sistemai. Jis įtaisė Kedaranatha datta mokiniu ir, kadangi buvo tuo metu žymiausias Kalkutos rašytojas ir redaktorius, įtaisė sūnėną taisyti rankraščius, atiduodamus spaudai. Kedaranatha datta greitai tapo anglų kalbos žinovas.

Tačiau susirgęs nuo sūraus Kalkutos vandens jis grįžo į Ulagramą, kur gydėsi pas musulmoną pranašą, išpranašavusį, jog Biranagaros kaimas greitai pavirs dykviete, o pats Kedaranatha Datta taps žymus Krišnos atsidavęs.

1856 m. KD įstojo į koledžą Kalkutoje. Jis labai intensyviai rašė ir tuo pat metu dėstė praktinės anglų kalbos įgūdžius. Jis mokė netgi vieną studentą, kuris vėliau buvo labai garsus Britų parlamento oratorius. Tuo metu jis žavėjosi krikščioniška teologija, kurią jis laikė vertingesne už indų monizmą. Britų - Indijos draugijoje jis perskaitė paskaitą apie visatos evoliuciją per dorybės

guną.

1858 m. grįžęs į Biranagarą jis pastebėjo kad musulmonų aiškiaregio pranašystė išsipildė. Jo gimtinė buvo sugriauta ir sunykusi. KD pasiėmė savo motiną ir močiutę su savimi į Kalkutą. Greitai po to jis aplankė savo senelį Radhavallabha Datta, kuris buvo turtingas žmogus Orisoje, tačiau paskutiniuosius savo metus gyveno kaip asketas. Jis norėjo, kad KD būtų su juo iki mirties ir po to liepė jam aplankyti visas šventyklas ir vienuolynus Orisos valstijoje.

KD pradėjo galvoti apie pragyvenimo šaltinius. Jis nenorėjo tapti prekybininku, kadangi matė, kad būtinas melas morališkai nusmukdė visą pirklių klasę. Jis nusprendė tapti mokyklos mokytoju. Jis įkūrė savo anglišką mokyklą Kendrapuroje šalia Čhutigramos, Orisoje,kur buvo anglų dėstymo pionierius. Po kurio laiko jis Puryje išlaikė mokytojų egzaminus ir tapo mokytoju Kutake, o po kurio laiko direktoriumi Bhadrake, o dar vėliau Madinipuros mokykloje. Jo darbą pastebėjo mokyklų tarybos autoritetai.

1860 m. Bhadrakoje gimė jo pirmasis sūnus Ananda Prasada (Ačyutananda). Tais pat metais KD išleido knygą anglų kalba apie visas šventyklas ir ašramus Orisos valstijoje, kuri buvo gerai įvertinta netgi britų istoriko apžvalgoje “Orisa”.

Būdamas Medinipuros vidurinės mokyklos direktoriumi jis pradėjo tyrinėti įvairių religinių srovių filosofijas ir praktikas. Jis matė, kad visos jos labai pigios. Galiausiai jis suprato, kad vienintelė tikra religija, kada nors įsteigta Bengalijoje buvo Šri Čaitanjos Mahāprabhu judėjimas, tačiau jis deja buvo labai prastai pristatytas. KD negalėjo niekur gauti netgi Čaitanya Čaritamritos kopijos.

Tuo metu KD vedė antrą kartą, kadangi jo pirmoji žmona mirė. Jo antrosios žmonos vardas buvo Bhagyavati De. 1861 m. jis gauna tarnybą Bengalijos Vyriausybėje kaip įgaliotas magistratas (teisėjas). Po to jis tapo Kolektorato darbuotojas, stebintis vyriausybės tarnautojų korupciją. Jis įkūrė organizaciją vardu “Bhratri Samaja”, o taip pat išleido knygą anglų kalba “Mūsų siekiai”. Tuo pat metu jis parašė kelias poemas Bengalų kalba, kurios buvo gerai įvertintos kritikų. 1866 m. KD tapo gana įtakingas vyriausybės tarnautojas ir gana daug keliavo. Tuo pat metu jis išmoko persų ir Urdų kalbas. Jo iniciatyva Gautamašramoje, Godane buvo įkurta mokykla, kurioje buvo mokoma nyaya šastra.

1868 m. keliaudamas iš valstijos į valstiją ir keisdamas tarnybas bei kildamas karjeros laiptais jis

gavo iš Kalkutos ČČ ir Š.BH. kopijas. Jis skaitė šias knygas vėl ir vėl. Jis įsitraukė į KS literatūrą ir skaitydavo ją dienomis ir naktimis. Jis pastoviai meldė Krišnos malonės ir suprato Krišnos, kaip Aukščiausio Dievo Asmens viršenybę virš visos kūrinijos. Jis išleido dainą apie Viešpatį Čaitanją ir perskaitė paskaitą apie ŠBh filosofiją daugybei svarbių žmonių iš Anglijos ir Bengalijos. Tuo metu jis atliko svarbią vyriausybinę tarnybą Dinadžapure.

Jis buvo perkeltas į Čamparaną, kur gimė jo antrasis sūnus Radhika prasadas. Čia žmonės garbindavo vaiduoklį, gyvenusi banjano medyje, kuris paveikdavo vietos teisėjo protą taip, kad šis priimdavo sprendimus, palankius garbinančiajam. KD liepė vienam šventikui sėdėti po medžiu ir skaityti ŠBh. Po mėnesio laiko medis subyrėjo ir vaiduoklis pasišalino. Daugybė žmonių įgavo tikėjimą ŠBh. Iš Čamparanos KD persikėlė į Purį.

Šalia Orisos sostinės gyveno jogas vardu Bisakišena, kuris turėjo daug mistinių galių. Jis galėdavo leisti iš savo galvos ugnį o taip pat laisvai įeiti į ugnį ir vėl išeiti. Jis vadino save Maha Višnu ir turėjo du draugus Brahma ir Šivą. Jis pajungė savo valiai visus aplinkinius karalius, kurie tiekdavo jam lėšas ir medžiagas jo šventyklos statybai. Karaliai taip pat siųsdavo jiems moteris, su kuriomis jie galėjo užsiimti “rasa lila”. Bisakišena teigė, kad jis išvarys britus iš Orisos ir pats taps karaliumi.

Jo teiginiai cirkuliavo po visą valstiją. Britų vyriausybė liepė suimti jį kaip revoliucionierių, tačiau niekas nedrįso to padaryti. Tuomet KD buvo paprašytas atgabenti jį į teismą. BK pamatęs KD parodė jam savo galias ir pasakė, jog žino, ko šis atvykęs. Tačiau, kadangi jis yra Aukščiausias

Dievo Asmuo, tai KD geriau neturėtų jam prieštarauti. Tada KD pasiūlė jam nuvykti į Purį ir gauti daršaną pas Svami Džagannathą. BK pasakė, kad jam nėra reikalo vykti į Purį, kadangi Džagannatha yra viso labo tik medžio gabalas. Tuomet KD labai supykęs sučiupo BK ir nugabenęs į Purį, įmetė jį į kalėjimą, kur jį saugojo 3 tuzinai musulmonų policininkų ir 72 policininkai iš Kutako. KD tardė BK 18 dienų, per kurias tūkstančiai žmonių susirinkę už lango reikalavo BK paleidimo. 6 tardymo dieną KD duktė Kadambini sunkiai susirgo ir buvo prie pat mirties, tačiau per dieną ji pasveiko. KD žinojo, kad tai šito jogo darbas, tačiau jis galvojo, kad tegu mes visi numirsime, tačiau šis niekšas bus nubaustas. Sekančią dieną teisme jogas pareiškė, kad jei jo nepaleis, KD susidurs su dar didesnėmis nelaimėmis. Sekančią dieną pats KD sunkiai susirgo ir kentėjo nuo karščio, kaip ir jo duktė. Tačiau nepaisant sunkumų jis nuteisė BK 18 mėnesių už politinę konspiraciją. Tačiau kai BK buvo gabenamas į kalėjimą, daktaras Walteris nukirpo jam ilgus plaukus, iš kurių jis sėmėsi visos savo galios. Kadangi BK per visą teismo procesą nieko nevalgė, jis nukrito ant žemės visiškai bejėgis. Po trijų mėnesių, perkeltas į pagrindinį kalėjimą jis išgėrė nuodus ir mirė.

Puryje KD studijavo Šrīmad Bhāgavatam su Šridharos Svamio komentarais, taip pat persirašė Džīvos Gosvamio “Šad Sandarbhas” ir nagrinėjo Rūpos Gosvamio “Bhakti Rasamrita Sindhu”. Tarp 1874 ir 1893 m. Bhaktivinode Thakura praleido labai daug laiko nuošalyje kartodamas Harė Krišna mantrą ir tuo pat metu atlikdamas savo vyriausybinę tarnybą. Jis parašė kelias knygas sanskrito kalba. Jis taip pat parašė daug knygų bengalų kalba tokių kaip “Kaljana Kalpataru”. 1874 m. Puryje jis įstegė vaišnavų diskusijų draugiją “Bhagavat-Samsat”, kuri rinkadavosi Džagannatha vallabha soduose, kur Ramananda Raya atliko savo bhadžaną. Ten susirinkdavo visi to meto vaišnavai išskyrus Raghunatha dasa babaji, kuris buvo žinomas kaip siddha puruša. Raghunatha dasa babadži galvojo, kad BT yra neautorizuotas vaišnavas, nes nedėvėjo kanthi malos ir tilakos. Dar daugiau, jis patarė vaišnavams nebendrauti su BT. Tačiau netrukus jis stipriai susirgo ir jau buvo arti mirties, kai sapne jam pasirodė Viešpats Džagannātha ir liepė jam prašyti BT atleidimo, jei nori pasveikti nuo ligos. Jis taip ir padarė. Tada BT davė jam vaistų ir išgydė nuo ligos.

Šri Svarūpa dasa Babadži jautė didelį prielankumą BT ir davė jam daugybę pamokymų apie švento vardo bhadžaną.

Čarana dasa babadži rašė knygas ir populiarino mantrą “Nitai Gaura Rade Šjama Harė Krišna Harė Rama”. Bhaktivinoda Thakura įtikinėjo jį sustabdyti šią nesąmonę, tačiau, kai šis pripažino savo klaidą, jau buvo po laiko. Po šešių mėnesių Čarana dasa babadži išėjo iš proto ir didelėse kančiose paliko kūną.

BT tapo Džagannatha Puri šventyklos menedžeriu. Jis panaudojo savo vyriausybinę galią įtvirtindamas reguliarias tarnybas. Šventyklos sode jis pradėjo reguliarias Šrimad Bhagavatam paskaitas ir praleisdavo daug laiko kartodamas ten Harė Krišna mantrą.

1874 m. gimė ketvirtasis sūnus Bimala prasada (Bhaktisiddhanta Sarasvati). Prieš du metus gimė Kamala prasada.

1874 m. BT pastebėjo kad Purio karalius panaudojo savo jusliniam malonumams 80 tūkst. rupijų iš šventyklos pajamų. BT privertė Radžą Dievybėms gaminti maistą 52 kartus per dieną. Tai greitai panaikino skolą. Karalius supykęs pasamdė 50 brahmanų atlikti yajñą, siekdamas nužudyti BT. Tačiau po 30 dienų mirė karaliaus sūnus, o ne BT. Jis paliko Purį ir buvo perkeltas į Bengaliją jo paties prašymu.

1877 m. gimė Varada Prasada.

1878 m. gimė Viraja Prasada. Tuo metu BT priėmė pančaratrika iniciaciją iš Bipin Bihari Gosvamio. Tuo pat metu gimė Lalita Prasada - septintas sūnus. BT pamokslavo Harailos žmonėms vaišnavizmą.

1884 m. jis pradėjo leisti vaišnavų žurnalą „Sajjana to□ani“. Būdamas Harailoje jis užsimanė aplankyti dar kartą Vrindavaną. Tam jis pasiėmė tris mėnesius atostogų. Čia jis susitiko Džagannatha dasa babadži, kuris kas 6 mėnesius keliaudavo iš Navadvipos į Vrindavaną. Sutikęs jį BT priėmė jį kaip savo amžiną šikša guru. Tuo pat metu jis davė parodymus vyriausybei apie plėšikus, klaidžiojusius Vrindavanos apylinkėse. Persikėlęs į Kalkutą jis tęsė pamokslavimą ir valdišką tarnybą. Tuo pat metu išleido „Bhagavad-gītą“ su Šrilos Višvanathos Čakravarti Thakuros komentarais. Kalkutoje jis įsteigė “Šri Čaitanja jantra” - spaustuvę, kurioje jis spausdino kitų vaišnavų ir savo paties kūrinius.

1885 m. Kalkutoje jis įkūrė organizaciją pamokslauti tyrą bhakti, kaip mokė Čaitanja Mahāprabhu. Jis pavadino ją „Śrī Viśva Vai□□ava Sabhā“. Taip pat jis išleido „Čaitanya Čaritamritos“ redakciją su savo komentarais „Amrita Prabhava Bhā□ya“, taip pat įvedė Čaitanjos kalendorių ir Gaura purnimą įtvirtino kaip šventės dieną. Įvairiose vaišnavų organizacijose jis pastoviai skaito paskaitas ir taip pat britų laikraštyje “Hindu Herald” išspausdino smulkią Šri Čaitanjos biografiją. Kaip tik tuo metu vaišnavai pripažino Kedaranathą Dattą kaip Bhaktivinodą Thakurą.

1887 m. BT norėjo pasitraukti iš vyriausybės tarnybos ir persikelti į Vrindavaną likusiam gyvenimui, tačiau sapne pasirodęs Šri Čaitanja nukreipė jį į Navadvipą. Jis susikeičia savo vyriausybines tarnybas ir persikelia į Krišnanagarą. Gyvendamas Krišnanagaroje, jis dažnai lankydavosi Navadvipoje, ieškodamas Šri Čaitanjos Mahāprabhu gimimo vietos. Kartą kartodamas mantrą naktį jis pastebėjo prie didelio Tala medžio nedidelį pastatą, kuris pastebimai švytėjo. Išstudijavęs senus žemėlapius ir išklausinėjęs senų žmonių, jis nustatė, kad kaip tik ši vieta ir yra tikroji gimimo vieta. Tai patvirtino ir Džagannatha dasa babadži, kuris vadovavo visiems Nadijos vaišnavams. Čia buvo surengtas didelis festivalis. Atradus Čaitanjos Mahāprabhu gimimo vietą jis ir Džagannatha Dasa Babadži garbino Viešpatį Čaitanją šioje vietoje. Vieną dieną vienas jo vaikas susirgo odos liga. Džagannatha Dasa Babadži pasiūlė vaikui per naktį pagulėti Jogapithoje. Ryte vaikas buvo sveikas.

1890 m. jis vėl persikėlė į Dinadžapurą, kur gimė jo jauniausias sūnus Šailadža Prasada.

1891 m. jis išleido „Bhagavad-gītos“ vertimą į anglų kalbą su Baladevos Vidjabhūšanos. komentarais. Tais pat metais jis pasitraukė 2 metams iš vyriausybės tarnybos. Jis norėjo pamokslauti harinamą. Jis daug keliavo ir pamokslavo bei atidarinėjo Nama Hattas, kurios buvo tokios gyvybingos, jog toliau plėtėsi netgi kai jis grįžo į vyriausybės tarnybą.

1891 m. per didelį Gaura Purnimos festivalį BT instaliuoja Jogapithoje Gaura-Višnuprija Dievybes. Festivalyje dalyvavo daugybė intelektualų ir įžymių žmonių.

1894 m. jis pasitraukė iš vyriausybės tarnybos, nors tam priešinosi šeimos nariai ir vadovybė. Jis dar daugiau pamokslauja ir keliauja nuo durų prie durų rinkdamas aukas Jogapithos šventyklos statybai.

1896 m. Tripuros karaliaus, kuris buvo vaišnavas, prašymu BT pamokslavo Tripuroje, kur per kelias dienas jis apstulbino visus panditus ir visa karaliaus šeima pasinėrė į Hari kathą.

Šio amžiaus pradžioje jis išvyko į Purį, kur vienoje iš 7 mathų (Gandharvika Giridhari matha) šalia Haridasos Thakuros kapo gyveno jo sūnus Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura. Čia BT padėjo atstatyti vienuolyną, o kai jo sūnus persikėlė į Šri Majapurą, jis pasistatė savo bhadžana kutirą prie vandenyno kranto.

1908 m. jis priėmė sanyasą. Jį lankė daugybė žmonių, vieni smalsūs, kiti norėjo šiaip patrukdyti. BT vis dar rašė knygas ir keliavo nuo Kalkutos iki Purio.

1910 m. jis priėmė paramahamsa sanyasą ir įėjo į samadhi, paskelbęs apie savo paralyžių.

1914 m. birželio 23 d. Bhaktivinoda Thakura paliko pasaulį.